

Arrest

nr. 176 597 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. D' HAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Fier en bent u Albanees staatsburger. Op 25 oktober 2014 had uw broer A. (...) een auto-ongeval. Hij botste met zijn wagen tegen de wagen van B. T. (...). Hierbij raakten B. (...)s moeder, zijn echtgenote en zijn zoon ernstig gewond. Uw broer en B. (...) werden door de politie opgepakt, maar omdat B. (...) bij de politie van Fier veel kennissen had, werd hij, in tegenstelling tot uw broer, onmiddellijk vrijgelaten. Aangezien B. (...)s zoon er erg aan toe was, kwam B. (...) dezelfde dag van het ongeval al bij uw ouders langs om hen mee te delen dat hij wraak zou nemen. De dag erop trokken uw vader en zijn broer naar het ziekenhuis waar B. (...)s familieleden verzorgd werden om over een eventuele verzoening te spreken. B. (...) en zijn familieleden herhaalden echter

hun intentie wraak te nemen en zeiden dat ze jullie zouden liquideren. Toen uw broer enige tijd later door het Hof van Beroep werd vrijgesproken, barstte B. (...) in de rechtbank in woede uit. Uw ouders, uw broer en uw zus vertrokken in deze context uit voorzorg naar het buitenland. Een maand na de rechtszitting kwam B. (...) naar uw woning en zei hij u dat, aangezien zijn zoon de rest van zijn leven invalide zou zijn, hij ervoor zou zorgen dat uw dochter hetzelfde zou overkomen. Na deze bedreiging trok u naar Tirana, waarheen u enige tijd daarvoor al uw echtgenote en uw dochter uit voorzorg had gestuurd. In mei 2015 zag u echter B. T. (...) aan uw dochters school in Tirana, hetgeen u hevig deed schrikken. Naar aanleiding van de wraakdreiging diende u nooit klacht in bij de politie, omdat B. (...) veel kennissen had bij de politie. Omdat u niet voortdurend in angst voor B. T. (...) wilde leven, besloot u eind 2015 Albanië te verlaten. U vroeg samen met uw echtgenote op 6 januari 2016 in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 16 september 2009; uw rijbewijs, uitgereikt op 15 november 2010; uw huwelijksakte, d.d. 4 april 2016; een attest van de gemeente Tirana, d.d. 3 augustus 2015, met de persoonsgegevens van uw dochter; een attest, d.d. 30 juni 2015, ter staving van uw gezinssamenstelling; een attest van het Ministerie van Justitie, d.d. 5 april 2016, ter staving van uw blanco strafblad; een internetartikel over het auto-ongeval van oktober 2014; het door de procureur op 3 november 2014 ingestelde beroep tegen de beslissing (met nummer 1164) van de arrondissementsrechtbank van Fier van 29 oktober 2014 om uw broer A. (...) onder voorwaarden vrij te laten nadat hij naar aanleiding van het auto-ongeval op 25 oktober 2014 werd gearresteerd; het door de advocaat van uw broer op 10 november 2014 opgestelde verweerschrift naar aanleiding van het beroep van de procureur d.d. 3 november 2014; een proces-verbaal van het parket van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Fier, d.d. 2 december 2014, waaruit blijkt dat het Hof van Beroep van Vlora op 26 november 2014 inzake het beroep tegen bovenvermelde beslissing met nummer 1164 beslist heeft om uw broer A. (...) opnieuw in voorlopige hechtenis te plaatsen; en het vonnis van de arrondissementsrechtbank van Fier, d.d. 24 december 2014, waaruit blijkt dat uw broer veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één maand en zes dagen omdat hij in dronken toestand een ongeval heeft veroorzaakt, dat hij onmiddellijk werd vrijgelaten omdat hij zijn straf reeds in voorlopige hechtenis (i.e. van 26 oktober 2014 tot 29 oktober 2014 en van 2 december 2014 tot de dag van de uitspraak) had uitgezeten, dat er tegen het vonnis binnen de tien dagen beroep kon worden aangetekend en dat het vonnis uiteindelijk op 6 januari 2015 effectief werd.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen betreffende de oorzaak van de wraakdreiging, met name het ongeval waarbij het kind van B. T. (...) in oktober 2014 zwaar gewond raakte, slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met de inhoud van het door u neergelegde vonnis. U verklaarde dat B. T. (...) kwaad was, omdat zijn zoon bij het ongeval zware letsels had opgelopen. U hoorde hem persoonlijk zeggen dat hij wilde dat een kind van uw familie hetzelfde lot zou ondergaan. U bent de enige vader van een kind binnen uw familie; uw zus en uw broer hebben geen kinderen (CGVS I, p. 8-10; CGVS II, p. 4). Uit het vonnis blijkt echter dat het kind dat bij het ongeval in de wagen van B. T. (...) aanwezig was de dochter was van een andere inzittende, K. X. (...). Dat B. T. (...) de vader van het kind zou zijn, wordt in het vonnis nergens vermeld. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde juridische stukken hoogstens dat K. X. (...) en een andere vrouwelijke inzittende, A. T. (...), (zwaar) gewond zijn geraakt. Dat K. (...)’s dochter tijdens het ongeval zou zijn gewond geraakt, blijkt hieruit echter nergens. Aangezien u beweerde dat B. T. (...) wraak wilde nemen omdat zijn kind bij het ongeval gewond raakte – hij had u dit zelfs persoonlijk bij u thuis gezegd (CGVS II, p. 4) –, aangezien u zelfs niet eens correcte informatie had betreffende het geslacht van zijn gewonde kind en aangezien u de verwondingen van het kind niet aannemelijk heeft gemaakt, komt de geloofwaardigheid van B. (...)’s verlangen ten gevolge van de blijvende verwondingen van zijn kind wraak te nemen ernstig op de helling te staan.

Dat de geloofwaardigheid van B. T. (...)’s verlangen om wraak te nemen op de helling komt te staan, blijkt tevens uit het feit dat u de door B. T. (...) geuite bedreigingen aan uw familie niet aannemelijk gemaakt heeft. U beweerde onder meer dat B. T. (...) in de rechtbank bedreigingen geuit had toen het Hof van Beroep uw broer onschuldig verklaard had (CGVS I, p. 8-10). Uit het door u neergelegde vonnis d.d. 24 december 2014, waarvan u verkeerdelijk beweerde dat het om het arrest van het Hof van Beroep ging (CGVS I, p. 7), blijkt evenwel dat uw broer door de arrondissementsrechtbank van Fier tot een korte gevangenisstraf werd veroordeeld en dat hij binnen de tien dagen tegen deze veroordeling bij het Hof van Beroep van Vlora in beroep kon gaan. Op het geciteerde vonnis werd evenwel een stempel aangebracht waaruit blijkt dat dit vonnis op 6 januari 2015 effectief werd. Hieruit kan dan ook logischerwijs afgeleid worden dat er geen beroep werd aangetekend tegen het door de arrondissementsrechtbank van Fier gevelde vonnis. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan

uw bewering dat B. T. (...) in het kader van de vrijspraak van uw broer door het Hof van Beroep doodsbedreigingen zou hebben geuit. Daarnaast slopen er in uw opeenvolgende verklaringen een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege B. T. (...) aan jullie adres nog verder ondergraven. Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat T. (...) jullie reeds op de dag van het ongeval, i.e. op 25 oktober 2014, thuis kwam bedreigen. De dag erop was er in het ziekenhuis al een tweede bedreiging. Toen trokken uw vader en zijn broer tevergeefs naar het ziekenhuis waar de gewonde familieleden van T. (...) verzorgd werden om over een eventuele verzoening te spreken. De T. (...)s wilden echter van geen verzoening weten en herhaalden hun bedreigingen. Later barstte T. (...) nog eens in woede uit op de rechtbank – u was hierbij afwezig – en sindsdien waren er enkel nog onrechtstreekse bedreigingen. Bij uw eerste gehoor gaf u nergens aan dat u na de door de T. (...)s geuite doodsbedreigingen in het ziekenhuis persoonlijk door de T. (...)s mondeling werd bedreigd (CGVS I, p. 9-10). Bij uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de eerste bedreigingen overgemaakt werden tijdens de verzoeningspoging van uw vader en zijn broer in het ziekenhuis. Hierna ontving u ongeveer een maand na een zitting in de rechtbank nog persoonlijk bedreigingen bij u thuis: T. (...) kwam toen bij u aan de deur om u mee te delen dat hij ervoor zou zorgen dat uw kind hetzelfde zou overkomen als zijn kind (CGVS II, p. 4-5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, met name dat u eerder beweerd had dat T. (...) reeds bij jullie de dag van het ongeval was langsgesproken, zei u plotsklaps dat T. (...) toen inderdaad bij uw ouders thuis was langsgesproken, maar dat u hierbij niet aanwezig was (CGVS II, p. 7). Gelet op uw uitdrukkelijk in het kader van uw tweede gehoor afgelegde verklaring dat de eerste bedreigingen tijdens de verzoeningspoging van uw vader in het ziekenhuis werden geuit, kan een loutere wijziging van eerder afgelegde verklaringen niet als een overtuigende uitleg voor een dermate ernstige tegenstrijdigheid worden beschouwd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde (bloed)wraakdreiging geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Bijgevolg kan er aan het enige incident dat plaatsgevonden zou hebben ten gevolge van het door T. (...) uitgesproken verlangen tot (bloed)wraak – in Tirana zou u B. T. (...) één keer aan uw dochters school gezien hebben, wat bij u veel schrik veroorzaakt zou hebben – evenmin nog enig geloof gehecht worden. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt extra bevestigd door een bijkomende tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U beweerde aanvankelijk dat u eind november 2014, i.e. iets meer dan een jaar voor uw vertrek uit Albanië, uw belager B. T. (...) voor uw dochters school in Tirana opmerkte. Daarna hoorde noch zag u hem nog (CGVS I, p. 10-11). Bij uw tweede gehoor situeerde u dit incident evenwel in mei 2015, ongeveer een half jaar voor uw vertrek uit Albanië (CGVS II, p. 5-6).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw blanco strafblad, de identiteit en nationaliteit van uw dochter, het auto-ongeval d.d. 25 oktober 2014 en de daaropvolgende juridische problemen van uw broer A. (...) staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen gaan in hun verweer in op een aantal motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekende partijen steunen zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partijen de gedragscode rond bloedwraak, de kanun, in korte bewoordingen uitleggen en opwerpen dat de bloedwraak heden in Albanië nog steeds aanwezig is, wijst de Raad er echter op dat dit betoog irrelevant is daar aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielaanvraag, meer in het bijzonder het gegeven slachtoffer te zijn van bloedwraak, geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4. Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat bij arrest nr. 235.211 van 23 juni 2016 de Raad van State Albanië niet als een veilig land beschouwt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het schrappen van Albanië op de lijst van de veilige landen, wat louter impliceert dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming ten aanzien van de onderdanen van dit land op een andere juridisch technische wijze moet worden afgedaan, geen weerlegging inhoud van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partijen voorgehouden asielaanvraag.

2.2.5. Waar verzoekende partijen aangaande de door verwerende partij vastgestelde inconsistenties vooreerst opwerpen dat eerste verzoekende partij voor het eerste gehoor “zeven uur heeft moeten wachten, om dan moe en vol stress het gehoor af te leggen” waardoor een aantal zaken verkeerd begrepen zijn geweest, stelt de Raad evenwel vast dat eerste verzoekende partij door verwerende partij voor het eerste gehoor werd opgeroepen op 23 maart 2016 om 8u 30 en dat dit gehoor een aanvang nam op deze datum om 9u 40 (administratief dossier, stuk 15 en stuk 12, p. 1). Eerste verzoekende partij heeft derhalve ten opzichte van het vooropgestelde uur amper een uur moeten wachten. De Raad stelt vast dat zelfs het door verzoekende partijen gevoerde verweer flagrant ongeloofwaardig is.

2.2.6.1. Verzoekende partijen voeren verder in hun verweer betreffende de vastgestelde inconsistenties aan dat zij niet juridisch geschoold zijn waardoor zij bepaalde zaken verkeerd begrepen hebben. Het feit dat er geen advocaat aanwezig was bij het verhoor om hen bij te staan, zal hierbij ook een rol gespeeld hebben. Verzoekende partijen halen desbetreffend aan dat zij het onderscheid niet kennen tussen een rechtbank van eerste aanleg en een hof van beroep en dat een onmiddellijke vrijlating omdat de tijd van de voorlopige hechtenis werd afgetrokken van de gevangenisstraf hen voorkomt als een vrijspraak.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat wanneer een asielzoeker documenten bijbrengt ter ondersteuning van het door hem voorgehouden asielaanvraag van hem mag worden verwacht de inhoud van deze document te kennen. Verzoekende partijen dienden derhalve enkel het door hen aangebrachte vonnis van 24 december 2014 te lezen om de correcte gerechtelijk instantie aan te duiden en de juiste strafmaat. De Raad is de mening toegedaan dat voor het begrijpen van de gegevens dat iemand tot een gevangenisstraf werd veroordeeld en dat hij binnen de tien dagen tegen deze veroordeling bij het Hof van Beroep van Vlora in beroep kon gaan geen juridische scholing vereist is. Bovendien wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij een gediplomeerd ingenieur is (administratief dossier, stuk 18, verklaring betreffende de persoonsgegevens, p. 5 en stuk 12, p. 5) en van een hooggeschoold persoon in redelijkheid kan worden aangenomen voormelde eenvoudige juridisch begrippen te begrijpen. Desbetreffende motieven van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Waar eerste verzoekende partij ten slotte met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden opwerpt dat zij onder het begrip “thuis” ook de woonplaats van haar ouders bedoelt, wijst de Raad er echter op dat desbetreffende motivering van verwerende partij niet handelt over de plaats waar, doch wel over het moment waarop de eerste bedreigingen door B. T. werden geuit. Eerste verzoekende partij

beweert nu eens dat de eerste bedreigingen reeds dateerden van de dag van het ongeval zelf, dan weer dat ze pas werden uitgesproken later bij het bezoek aan het ziekenhuis. Voormeld verweer doet dan ook geen afbreuk aan deze motivering van verwerende partij.

2.2.8. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoekende partijen de motivering van verwerende partij dat uit de bijgebrachte juridische stukken blijkt dat het bij het ongeval betrokken kind een dochter was van een mede-inzittende van de wagen van B. T. en dus niet de zoon van B. T. en dat uit niets blijkt dat dit kind gewond raakte – dit in tegenstelling tot andere inzittenden – ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

Hetzelfde dient te worden gesteld aangaande de motivering over de tegenstijdige tijdsbepaling betreffend het beweerde incident voor de school in Tiranan.

Voormelde vaststellingen van verwerende partij verhinderen terecht ook maar het minste geloof te hechten aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas, teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT